Nr. 29. 1929.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnej 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy. Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34. Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 20 lipca 1929 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Obwieszczenia urzędowe.

OBWIESZCZENIE.

Zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o Komunalncch Kasach Oszczędności (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 38, poz. 339) rozszerzonem na obszar Wojewóoztwa Śląskiego ustawą śląską z dnia 28 lutego 1528 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 7, poz. 13) oraz stosownie do rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. Ust Rz. P. Nr. 44, poz. 44) Wydział Powiatowy powiatu Katowickiego uchwałą z dnia 25 stycznia 1929 r. utworzył

„Komunalną Kasę Oszczędności powiatu Katowickiego z siedzibą w Katowicach".

Uchwalony przez Wydział Powiatowy i zatwierdzony przez Wojewodę Śląskiego statut dla tej Kasy ogłoszony został już w numerze 24 Powiatowej Gazety Urzędowej.

Zgodnie z postanowieniami §§ 6 i 21 wspomnianego statutu Wydział Powiatowy jako organ stanowiący związku poręczającego wybrał w dniu 31 maja 1929 r.

a) **do Rady Kasy:**

1) p. Brunona Kuderę, adwokata — Mysłowice,
2) p. Emila Caspari'ego, radcę miejskiego — Mysłowice,
3) p. Jana Wiechułę, naczelnika gminy — Pawłów,
4) p. Jana Kędziora, st. dyrektora — Katowice,
5) p. Franciszka Szymańskiego, kupca — Wełnowiec.

b) **do Komisji Rewizyjnej:**

1) p. Emanuela Halaczka, dypl. inżyniera — Siemianowice Śl.,
2) p. Franciszka Bąka, st. inspektora — Katowice,
3) p. Wincentego Mańki, kupca — Kochłowice.

Katowice, dnia 15 lipca 1929 r.

Wydział Powiatowy

Prezes:

(—) Dr. Seidler.

L. dz. O. 380.

OBWIESZCZENIE.

W myśl. § 7. statutu Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu Katowickiego w Katowicach, zatwierdzonego przez Śląski Urząd Wojewódzki w Katowicach dnia 6 kwietnia 1929 r. L. 1110|1 Sm., ustanowiła Rada Kasy w dniu 27 czerwca 1929 r. na członków Zarządu Kasy:

1) p. Dr. Wilhelma Seidlera, starostę z Katowic, jako przewodniczącego Zarządu,
2) p Ferdynanda Popka, burmistrza z Siemianowic Śl. jako pierwszego zastępcy,
3) p. Wilhelma Dyczkę, dyrektora Kasy z Katowic, ajko drugiego zastępcy.

Katowice, dnia 10 lipca 1929 r.

Przewodniczący Rady:

(—) Kudera.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji pismem z dnia 13 czerwca 1929 r. L. P. 2828|1 zawiadamia, że w zagrodzie Adolfa Kirmesa w Nowym Bytomiu ul. Orzegowska 4 stwierdzono urzędowo zarazę trzody chlewnej.

Starostwo w Chrzanowie pismem z dnia 29 czerwca 1929 r. l. 135|29 zawiadamia, że w Filipowicach stwierdzono sporadyczny wypadek pomoru świń w jednej zagrodzie, toż samo w Miękinie, oraz w gminie Radwanowice sprawdzono urzędownie sporadyczny wypadek różycy u świń w jednej zagrodzie.

Katowice, dnia 4 lipca 1929 r.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

OBWIESZCZENIE

Urząd Policji w Hindenburg pismem z dnia 26 czerwca 1929 r. Nr. G. St. VI — zawiadamia, iż badania koni pociągowych w małym ruchu granicznym odbywać się będą od dnia 2 lipca br. w Zabrzu (Hindenburg) na targowisku przy ulicy Körner- i Blücherstrasse a nie jak dotychczas przy ul. Alsenstrasse.

Dnie badania pozostaną te same jak dotychczas.

Katowice, dnia 5 lipca 1929 r.

Dyrektor Policji:
w z.
(—) Filar.

OGŁOSZENIE.

Z powodu robót kanalizacyjnych i brukarskich zostanie ulica Katowicka dla wszelkiego ruchu kołowego na przeciąg 2 miesięcy począwszy od 17 lipca b. r. zamknięta.

Przejazd przez ulicę Marszałka Piłsudskiego i Siemianowicką względnie Marszałka Piłsudskiego i Dąbrowskiego

Mała Dąbrówka, dnia 15 lipca 1929 r.

Zarząd gminy:
(—) Kosma.
Naczelnik gminy.

Jedź i podziwiaj wielkie dzieło zbiorowe narodu polskiego — PWK w Poznaniu, bo nie wiadomo, czy doczekasz następnej Wystawy, która nie prędko stworzoną być może.

ORDYNACJA

o targach tygodniowych i rozporządzenie policyjne dla Urzędu Gminnego i Okręgowego Mała-Dąbrówka, powiat Katowicki.

Na zasadzie § 5, 6 i 7 ustawy o administracji policyjnej z dnia 11 marca 1850 r., § 62 ordynacji powiatowej z dnia 13 grudnia 1872 r. i 19 marca 1881 r. i § 69 ordynacji przemysłowej Rzeszy, w brzmieniu ogłoszenia z 26 lipca 1900 r. (R. G. Bl. 871) wydaje się za zgodą Rady gminnej, celem uregulowania ruchu targowego, następującą ordynację targową i rozporządzenie policyjne:

§ 1.

W Małej Dąbrówce odbywa się każdego tygodnia jeden targ i to w każdą środę, jednak, jeżeli na ten dzień przypada nakazane święto, targ odbywa się w dniu poprzednim.

§ 2.

Handel targowy rozpoczyna się w czasie od 1-go października aż do 31-go marca o godzinie 7-mej rano, a od 1-go kwietnia aż do 30-go września o godzinie 6-ej rano i trwa do godziny 1-szej popołudniu.

§ 3.

Na miejsce odbywania się targów tygodniowych przeznacza się tymczasowo wydzierżawiony od Spółki Akcyjnej Hohenlohe, a należący do gminy Mała Dąbrówka, wolny plac między ulicą Hutniczą i ulicą Hallera oznaczony nazwą „Targowisko Mała Dąbrówka".

W dnie targowe nie wolno wystawiać towarów na sprzedaż na przyległych gruntach prywatnych.

§ 4.

Prócz dnia targowego należy sprzedawcom ziemniaków, kapusty, jarzyn i owoców zezwolić na sprzedaż bez wszelkich opłat poza tagowiskiem.

§ 5.

Ustawianie furmanek i przydział miejsc dla poszczególnych towarów i rodzai zwierząt, jak również używanych do transportu wozów i zwierząt pociągowych, uskuteczniają urzędnicy Urzędu okręgowego na godzinę przed rozpoczęciem targu. Samowolne ustawianie się i sprzedawanie towarów na niewskazanych miejscach jest wzbronione, jak również sprzedaż odnośna po targowisku.

Miejsca sprzedaży muszą być przez kramarzy zaraz po upływie wyznaczonego czasu targowego opuszczone i to w ten sposób, że wszelkie przedmioty sprzedażne, stragany, kosze, wózki ręczne i podobne zbiorniki muszą być usunięte, jak również słoma, siano, liście i inne materjały do

pakowania najpóźniej za godzinę po ukończeniu targu.

§ 6.

Przybywający na targ sprzedawcy podlegają urzędnikom przeznaczonym do utrzymywania porządku i ich zarządzeniom.

Osoby sprzeciwiające się wydanym zarządzeniom mogą mogą być natychmiast z targu wydalone.

§ 7.

Sprzedawcy, którzy przywożą artykuły targowe na miejsce za pomocą furmanek nie mogą być zatrzymywani w celu zakupna lub oglądania towarów jak również wzbronione jest zabieranie im towarów z wozów, dopóki nie zajęli przeznaczonego lub przynależnego im miejsca sprzedaży.

§ 8.

Zwiedzanie targu tygodniowego jak i zakup i sprzedaż tamże jest dozwolone każdemu z równemi uprawnieniami o ile nie zostaną zarządzone szczegółowe ograniczenia na podstawie § 9-go procedury targowej.

§ 9.

Tylko w § 66 ustawy przemysłowej Rzeszy przytoczone jakoteż poniżej wspomniane artykuły mogą być kupowane i sprzedawane na tut. targu:

1) surowe produkty przyrody z wyjątkiem większych zwierząt domowych,
2) fabrykaty, których produkcja związana jest bezpośrednio z ogrodnictwem i hodowlą drzew owocowych albo hodowlą ryb, lub należy do ubocznych zajęć miejscowych rolników lub wykonana zostanie przez dziennie płatnych robotników, z wyjątkiem napojów alkoholowych,
3) świeże towary spożywcze włącznie ciastka i pierniki.

§ 10.

Do handlu targowego są dopuszczone oprócz wyżej wymienionych towarów także:

a) taśma wełniana i robione na drutach towary wełniane, jak i bawełniane towary wszelkiego rodzaju, taśma i pończochy, sznury, płótno, cwelich, drelich jak i z tegoż wyrabiane ubiory męskie i damskie, których wyrób w drodze rękodzielniczej lub domowej może być na żądanie organów targowych udowodniony,
b) zwykłe wyroby powroźnicze i towary konopne,
c) kosy, łopaty, siekiery, pługi, gwoździe itd., proste (zwykłe) towary z żelaza kutego albo ze stali, oraz gwoździe druciane i inne towary z drutu żelaznego,
d) zwyczajny fajans, naczynia gliniane wszelkiego rodzaju, zwykłe towary szklanne i emaljowe,
e) surowe i obrobione towary i narzędzia drewniane jak i naczynia koszykowe,
f) proste wyroby szczotkarskie, przetacznikarskie i blacharskie,
g) wszelkiego rodzaju zabawki,
h) wszelkiego rodzaju obuwie wyrobu ręcznego i inne artykuły rękodzielnicze, których wyrób w drodze rękodzielniczej winien być na żądanie organów targowych udowodniony,
i) niedojrzałe owoce pod warunkiem, iż sprzedaż takich owoców zakazuje się dzieciom w wieku do lat 14 i sprzedawcy takich owoców winni w sposób widoczny oznaczyć je jako „niedojrzałe".

Popisywanie się i inne zabawy a pomiędzy temi i występy muzyczne wymagają w myśl § 33 b. procedury przemysłowej Rzeszy, obok ustawowych dla tego rodzaju zajęć przemysłowych koncesji, poprzedniego zezwolenia Urzędu Okręgowego. Wzbronione są na czas trwania targu licytacje i zakładanie składnic. Gry szczęścia są również zakazane.

§ 11.

Czynsze za miejsca na targu pobiera się wedle taryfy z dnia 7. X. 1884 r. i należy je płacić osobom upoważnionym do inkasowania.

§ 12.

Towary podawane do sprzedaży muszą być bezwarunkowo czysto utrzymywane i podawane kupującym w czystych owinięciach. Stoły służące do wystawiania suchych towarów muszą być nakryte czystemi serwetami, wszystkie inne stoły, wagi i miary, kloce do rąbania mięsa, zbiorniki na ryby, owoce itp. muszą być utrzymywane stale w czystym stanie. Każdy sprzedający na targu mięso i pieczywo winien nosić na swym ubraniu czyste białe okrycie. Mięsa nigdy nie wolno przenosić w nieczystej niecę, wzgl. bez jakiejkolwiek podkładki.

Rzeźnicy i handlarze mięsa mogą towary przynosić na targi tylko w czystych owinięciach albo naczyniach i podawać do sprzedaży tylko w nakrytych straganach albo na stołach ochronionych przed działaniem słońca i deszczu a nakrytych czystemi serwetami lub też muszą być czysto utrzymywane.

Nie wolno przynosić na targi albo poza targami stręczyć do kupna zepsutych albo zfałszowanych artykułów spożywczych, nadętego mięsa, nieczystych jelit lub wnętrzności, nieżywych i cuchnących ryb, cuchnącej dziczyzny i podrobionego masła, rozcieńczonego z wodą mleka, jako też wszelkiego rodzaju stęchłych towarów. O ile taki

wypadek się zdarzy to właściciele względnie ci, którzy podają towary na sprzedaż będą ukarani w myśl przepisów karnych, a towar zostanie im odebrany i zniszczony.

§ 13.

Żywe zwierzęta wszelkiego rodzaju nie mogą być wystawiane na sprzedaż związane lecz w wolnym stanie, względnie w obszernych klatkach, jak również i w innych do tego przeznaczonych naczyniach mających dostateczny dopływ powietrza, w których moga one wygodnie pomieścić się jedno obok drugiego i muszą być chronione od słońca i deszczu przez ochronne nakrycia. Również należy zważáć by one były odpowiednio zaopatrzone w wodę do picia.

Transportowanie drobiu w siatkach targowych, torbach itp. może tylko wtenczas mieć miejsce, gdy sporządzono zwierzętom zapomocą deski albo w inny sposób stałą podłogę do stania.

Sprzedawcy dziczyzny, drzewa, choinek, chrustu i mioteł z chrustu winni, celem uniknięcia konfiskaty i ustawowej kary wykazać się zaświadczeniem właściciela gonu względnie lasu, stwierdzające uczciwe nabycie wymienionych towarów.

§ 14.

Przy sprzedaży towarów według miar i wag celem uniknięcia kar ustawowych muszą być mierzone lub ważone za pomocą miar i wag legalizowanych według obowiązujących przepisów. Sprzedaż masła także gdy go się wedle zwyczaju podaje na sprzedaż w kawałkach już poprzednio odważonych nie może inaczej nastąpić jak tylko według ustawowej wagi. Masło podawane na sprzedaż w kawałkach musi mieć pewną ustaloną wagę w ćwiartkach pół lub całych kilogramach, względnie po ćwierć lub całych funtach.

Słoma i siano mogą być tylko przywożone na targi i podawane na sprzedaż całemi wozami albo w mocnych wiązankach. Słoma w wiązankach po 10 kilo (20 funtów), a siano w wiązankach po 50 kilo (10 funtów).

Towary wyżej wymienione a podawane na sprzedaż na targach lub poza niemi w odmierzonych lub odważonych kawałkach lub ilościach, przy których stwierdzono niewłaściwą miarę będą policyjnie zajęte.

Sprzedawca w tym wypadku zwrócić musi zapłaconą cenę kupna kupującemu a nadto podpadają tak sprzedawca jak i właściciel w myśl obecnego zarządzenia przewidzianej karze o ile oczywiście w danym wypadku nie jest ostrzejsza kara przewidziana za oszustwo.

§ 15.

Na żądanie urzędnika policji targowej muszą być udzielone wyjaśnienia o osiągniętych cenach.

§ 16.

Nikt nie może drugiego odpychać, wydzierać towaru przepłacać albo innym sposobem wstrzymywać od zamierzonego kupna lub handlu, oraz przeszkadzać w tym względzie, zabierać artykuły będące przedmiotem sprzedaży, jak również powodować hałas wywołujący zbiegowisko.

Wywoływanie towarów jest przy sprzedaży tychże surowo wzbronione.

§ 17.

Wozów nie wolno bez poprzedniego zezwolenia ustawiać na targowisku lub na ulicy jak również nie wolno tam karmić koni i innych zwierząt pociągowych. Również nie może **być tamowany ruch** na chodnikach ani wstrzymywany ustawianiem jakichkolwiek przedmiotów.

§ 18.

Nikomu nie wolno na targowisku i na zakrętach ulic szybciej jechać jak stępa.

§ 19.

Sprzedawcom mięsa, wędlin, pieczywa, pierników, ciastek, świeżego i suchego owocu, owoców południowych, jarzyn i innych wszelkiego rodzaju artykułów spożywczych nie wolno zezwalać na dotykanie przed zakupnem tychże towarów podawanych na sprzedaż.

Branie prób masła i sera w sposób nie apetyczny jest wzbronione. Dalej wzbronione jest sprzedającym pod grozą kary palenie tytoniu podczas sprzedaży.

§ 20.

Wszyscy sprzedawcy, którzy odwiedzają targi tygodniowe i tamże towary na sprzedaż wystawiają, winni umieścić na widocznem miejscu ich straganu szyld. Na szyldzie tym winno być umieszczone niezamazalnem pismem, w polskim języku imię i nazwisko sprzedającego jako też miejsce i powiat jego zamieszkania.

Dla sprzedających masło, jaj, ser, drób i inne przedmioty, które przynoszą na targi w koszykach, skrzyniach, opałkach i t. p. wystarczy, jeżeli imię, nazwisko i miejsce zamieszkania umieszczone jest niezamazalnem pismem w polskim języku na naczyniu zawierającem towar albo na tabliczce przymocowanej na danym przedmiocie. Przy sprzedaży wędlin ma być wyraźnie zaznaczona wartość a mianowicie, czy to jest mięso końskie czy też inne względnie z jaką zawartością mięsa końskiego.

§ 21.

Przestępstwa i przekroczenia względem przepisów ordynacji o targach tygodniowych będą w myśl § 149 lit. b ustawy przemysłowej Rzeszy według ogłoszenia z dnia 26 lipca 1900 r. (R. G. Bl. S. 872 ff)., karane pieniężnie do 30.00 złotych a w wypadku niezamożności aresztem do 3-ch dni.

Przestępstwa zaś z § 328 kodeksu karnego Rzeszy podlegać będą sądowemu ukaraniu.

§ 22.

Obecna ordynacja o targach tygodniowych wchodzi w życie po jej ogłoszeniu w Gazecie Urzędowej powiatu Katowickiego. W tym samym czasokresie traci moc obowiązującą rozporządzenie targowe i policyjne z dnia 22 marca 1910 r.

Mała-Dąbrówka, dnia 20 lipca 1928 r.

Zarząd Gminy:

(—) Kosma — Naczelnik gminy.

(—) Strużek — I. Ławnik.

Katowice, dnia 11 czerwca 1929 r.

Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza regulamin targów tygodniowych gminy Mała Dąbrówka na podstawie § 128 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1. VIII 1883 r. (Zb. Ust. str. 237) oraz § 65 i 66 Ustęp 2-gi ordynacji przemysłowej odnośnie liczby, terminu i czasu trwania tych targów i artykułów dopuszczonych do oborotu targowego.

Przewodniczący:
w z.
(—) Żurawski.
Wicewojewoda.

ROZPORZADZENIE POLICYJNE

dotyczące przymusowego używania miejskich urządzeń do wywozu śmieci na obszar miasta Katowice.

Na mocy §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z dnia 11 marca 1850 r. §§ 143 i 144 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30 lipca 1883 r. §§ 1 i 2 o zarządzie policji na Górnym Śląsku z dnia 19 czerwca 1912 r. oraz stosownie do statutu miejscowego, dotyczącego wywozu śmieci, uchwalonego przez Magistrat m. Katowic w dniu 25 maja 1928 r. wydaje się na obszar miasta Katowice następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

Właściciele realności prywatnych i państwowych na obszarze miasta Katowic są zobowiązani dbać o to, ażeby wszelkie nagromadzające się w obrębie ich realności śmiecie zostały odwiezione. Wszelkie czynności połączone z wywozem śmieci, dokonywane przez Miejski Zakład do wywozu śmieci winne odbywać się po myśli odnośnych miejscowych przepisów ustawowych.

§ 2.

Śmiecie w rozumieniu miejscowych przepisów ustawowych stanowią wszelkie substancje stałe, zbierane przy czyszczeniu mieszkań, ubikacji przemysłowych i biur, popiół i żużul z pieców, sadze, odpadki kuchenne, zużyty papier, odpadki potraw, skorupy, odłamki metalowe, szklane, porcelanowe, osad z tak zwanych kuligów w podwórzach tylko w suchym stanie. Pojęcie to wyklucza substancje płynne.

Nie uważa się za śmieci i nie wolno wrzucać do zbiorników: rumowiska budowlanego, ziemi i odpadków przemysłowych i ogrodowych.

Muł, odchody ludzkie i zwierzęce, nawóz, rzeczy wzbudzające obrzydzenie, przedmioty za duże, które w zbiornikach nie dają się umieścić i takie przedmioty, które z powodu wysokiej zawartości kwasu lub jakiejś innej przyczyny mogą zbiorniki na śmieci zepsuć albo je uszkodzić, są do odwożenia wykluczone.

§ 3.

Osoby zamieszkujące w danych realnościach względnie zarządzające nimi obowiązane są składać wszelkie śmiecia do ustawionych w wyznaczonych miejscach danej realności przenośnych zbiorników metalowych, które zależnie od potrzeby zostaną wypróżniane przez robotników miejskich do specjalnego wozu.

Zbiorniki po napelnieniu należy szczelnie zamknąć.

Używanie zbiorników do czego innego aniżeli do wkładania śmieci jest niedopuszczalne.

§ 4.

Właściciele realności nie mogą podnosić żadnych sprzeciwów przeciwko ustawianiu zbiorników od śmieci w obrębie ich realności oraz przeciwko odnoszeniu względnie odwożeniu ich przez robotników zakładu do odwożenia śmieci.

§ 5.

Potrzebnych zbiorników dostarcza Magistrat. Zbiorniki te pozostają własnością miasta. Za całość zbiorników, umyślne uszkodzenie i kradzież tychże odpowiedzialni są właściciele danej realności względnie ich zastępcy. O wszelkich uszkodzeniach zbiorników właściciel względnie zastępca

właściciela realności winien zgłosić natychmiast Magistratowi.

§ 6.

Ilość zbiorników na śmiecie wyznacza Magistrat w porozumieniu z właścicielem domu względnie jego zastępca.

§ 7.

Składanie śmieci do zbiorników nie stawionych do dyspozycji przez miasto jest wzbronione.

§ 8.

Koszty wywozu, ustalone po myśli taryfy opłat wywozu śmieci, które stanowią ciężar rzeczowy, ponoszą właściciele realności.

§ 9.

Substancje nie uważane za śmiecie określone w § 2-gm pod żadnym warunkiem nie wolno umieszczać w zbiornikach. Odnosi się to zwłaszcza do substancji płynnych, które w czasie mrozów uniemożliwiają sprawne funkcjonowanie wywozu. Substancje te jednakże w miarę możności i porozumienia mogą być odwożone przez zakład za specjalnem wynagrodzeniem.

§ 10.

Winni przekroczenia odnośnych miejscowych przepisów ustawowych oraz niniejszego rozporządzenia policyjnego karani będą grzywną do 30.— zł. względnie aresztem do dni 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Katowice, dnia 24-go grudnia 1928 r.

Dyrektor Policji:
w. z.
(—) Gebhartd.

Magistrat miasta Katowice.

Niniejszem wyrażamy zgodę na wydanie wyżej wymienionego rozporządzenia policyjnego.

Katowice, dnia 12-go lutego 1929 r.

Magistrat:
(—) Dr. Kocur (—) Schmiegel

Wszyscy winni być na Wystawie w Poznaniu.

Oszczędzaj pieniądze na wyjazd do Poznania na PWK.

Jedź na PWK., bo to Twój obowiązek narodowy!

Zwiedzić Wystawę w Poznaniu—to poznać całą Polskę współczesną.

OGŁOSZENIA.

Franciszek Spora i Ska

Król.-Huta, Mickiewicza 21, tel. 12-90.

poleca się do wykonywania robót **blacharskich, dacharskich i instalacyjnych** oraz **zakładania gromochronów** pod gwarancją.

Pomyśl o wyjeździe na Wystawę Krajową w Poznaniu!

Czy Twoi najbliżsi wybierają się z Tobą na Wystawę w Poznaniu?

Zwiedzajcie Powszechną Wystawę Krajową w Poznaniu!

Robotnik, rzemieślnik, urzędnik, rolnik, wielki przemysłowiec, wogóle wszystkie stany jednoczy Powszechna Wystawa Krajowa w Poznaniu. Jedź i podziwiaj zbiorowe dzieło narodu polskiego!

Wystawa w Poznaniu jest najlepszą nauką o Polsce całej.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.